

Loogsyrgetyvende Møde.

Mandagen den 12te December, Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der efter Løverdagsmødet er omdeelt *Endringsforslag* til anden Behandling af „*Forslag til Lov om Regjeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse*“, samt *Endringsforslag* til eneste Behandling af „*Forslag til Lov om Pension til forhenværende constitueret Chef for det 5te Udskrivningsdistrikt, Etatsraad S. M. Dmift.*“

Endvidere er omdeelt Landsstingets Udvalgs Betænkning over „*Forslag til Lov, sigtende til at fremme Lehn's, Stamhuses og Fideicommissgodfers Overgang til fri Jordendom m. m.*“

Under nærværende Møde vil blive omdeelt Udvalgets Betænkning over „*Forslag til Lov om Postvæsenet.*“

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til:

Fortsættelse af anden Behandling af: „*Forslag til Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn.*“

Roch: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, vil jeg strax begynde med at sige, at Grunden væsentlig er den, at jeg interesserer mig levende for at faae dette Lovforslag ophøiet til Lov; jeg veed af Erfaring, at der trindt omkring i Communerne, særlig i de større Communer, som jeg har haft Leilighed til at kjende udenfor Kjøbenhavn, er en meget føselig Trang til saadanne Bestemmelser, som det vil være muligt igjennem denne Lov at faae givet Lovskraft, og denne Trang føles med hver Dag stærkere, jo mere Sandfen i Communerne for Orden og Regelmæssighed i *Utringerne* af det offentlige Liv tiltager, samtidig med at, om jeg saa maa sige, Frihedsfølelsen med forøget Styrke modsætter sig Alt,

hvad der kan have blot endog Skin af Vilkaarlighed og Lune af en enkelt Embedsmand eller Politiautoritet. Saaledes som Forholdet for Tiden er udenfor Kjøbenhavn, er det jo nemlig saa, at man saagodtsom savner alle de Bestemmelser, man gjennem denne Lov venter at faae. Ganske vist har man i enkelte *ipredte*, men tildeels meget forældede Love adskillige Bestemmelser om de Forhold, der nu tænkes ordnede ved denne Lov, men i de allerfleste Tilfælde savner man egentlige Lovbestemmelser og har derfor hidtil i de Communer, jeg kjender, hjulpet sig, som man bedst kunde, deels igjennem *Sædvaner*, som det dog i mange Tilfælde er overordentlig vanffeligt at oplyse i den fornødne Begrænsning og deels igjennem *Paabud* af de enkelte *Politimyndigheder*, der naturligtviis ikke altid kunne undgaae at faae Præget af en vis Vilkaarlighed, ja undertiden af et vist lunefuldt Indfald. Denne Tilstand er i høi Grad beklagelig og uheldig. For en *Politimester*, der virkelig har den alvorlige Villie at ville gjøre sin Pligt og gavne Samfundet samtidig med at han nødigt vil udsætte sig for at blive bestyldt for Vilkaarlighed, er det en høist uheldig Stilling, saaledes ikke at have en lovtig Grund at staae paa. Politiet trænger nemlig som enhver anden Institution, og maastee mere end nogen anden, til Begrænsning, til en fast Bestemmelse af, hvad der er dets Pligt og som følge deraf ogsaa dets Ret, og det kan ikke være Andet end uheldigt, naar man savner en saadan Begrænsning. Jeg troer, at Mangelen af en saadan Begrænsning i en ikke uvæsentlig Grad har bidraget til den temmelig almindeligt udbredte Mistillid, som saa ofte høres udtalt imod Politiet. Jeg troer, at Grunden dertil for en væsentlig Deel er Mangelen paa Bestemmelser i Righed med dem, man nu haaber at faae gjennem denne

Rettelser.

- Sp. 1944, Lin. 27 f. o.: „atter“, læs: „alle“.
 — 1944, Lin. 14 f. n.: „altsaa ogsaa“, læs: „ogsaa altid“.
 — 1965, Lin. 13 f. o.: „Staten“ læs: „Statskassen“.